

Kezdhetjük

A karmester hunyt szemmel állt. Az első finom hegedűszólam úgy bomlott elő, mint sötét mélyből napsütésre mászó, óvatos vakond. Halkan válaszolt rá a többi hegedű, és jöttek tovább a vonósok: ünnepélyes lassúsággal szálltak be a brácsák és csellók. A hangok képekké alakultak a karmester fejében, a vakondnak felelő lepkék megéreztek a vihar közeledtét, egy üstdob puffanása jelezte az első dörgést. Feltámadt a szél, a hegedűk erőteljesebb vibrálásba kezdtek, valahol a messzeségből harsona üzte az erdő felé a riadt őzeket. Most mégis enyhülni látszott a bontakozó vihar, szitakötőket hozott egy különváló fuvola-dallam. Ám hamarosan újra beborult az ég, az üstdob vadabban vert, egy bőgő komor fellegeket teremtett. Csilingelő bogarak futottak szét, fenyegető tubaszó ütött esőlyukakat a földön. Megérkezett a vihar, a zenekari szólamok fülsiketítő hangorkánná álltak össze. Tombolt a vihar, szinte elviselhetetlenné vált a dübörgés. Remegett a karmester szemhéja.

A robajló égszakadásban most dacos tücsök araszolt ki üregéből. Páncélját hiába kopogtatta az eső, csápját hiába tépte a szél, ő megvetette lábát, konok tekintetét az égbe emelte, és ciripelt. Mit ciripelsz?!, üvöltött neki egy hanyatt-homlok menekülő, ázott egér. Azt hiszed, bárki is hallja most a nótádat? Ebben az ítéletidőben? De a tücsök nem törődött vele. Csak húzta, húzta tovább. Vágtáztak a felhők, villámlott, dörgött, a tücsök kitartóan és egyre hangosabban játszott. És mintha ciripelése áttört volna a viharon, a barbár hangzavaron, és kifacsarta volna a maradék esőt a felhőkből, a vihar csendesedett. Nem menekültek tovább az állatok, többen letelepedtek a hősiesen zenélő tücsök körül. A zsinégként összetekeredett hanggombolyag végre kibomlott, és külön szálakon futott tovább minden dallam.

A karmester arcán földöntúli mosoly jelent meg. A felhők tovább vonultak, az eső után felfrissült mezőn egy zongora hangja futott végig, újra

előcsalogatva az életet. Mint egy tó víztükre, elsimult minden. A tücsök, dolga végeztével, visszamászott üregébe.

A karmester kinyitotta szemét. Körbekémlt. Háta mögött a terem csendjében türelmesen várakozott a hallgatóság. Előtte a zenekari tagok feszülten figyeltek. Halk köhögés törte meg a némaságot. Most, hogy a darabot végigpörgette fejében, másodpercről másodpercre, rezdülésről rezdülésre felidézve és átélve minden szólamot, minden elhalkulást és felerősödést, a karmester készen állt. Kihúzta magát, és mint az elrugaszkodó fecske, meglibbentette frakkjának villás farktollát. Felemelte pálcáját, és a zenekarra nézett. Vett egy levegőt, alig észrevehetően megbillentette pálcáját, fejével bólintott. Kezdhetjük. Megszólalt az első hegedű.

KAPITÁNY MÁTÉ